Р Е Ш Е Н И Е
№ 43206

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 79 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9982** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. В. М., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], подадена чрез пълномощника адв. С. Д. С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 4, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2988754 от 21.07.2026г., издадена от С. Г. С. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата и в проведеното открито съдебно заседание, чрез процесуалния представител адв. С., се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Поддържа се, че в обстоятелствената част на заповедта липсва ясно описание на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, като е посочено само, че регистрацията е прекратена поради изтекъл срок на валидност, без да е конкретизирано какво точно е изтекло. Изтъква се, че управляваното превозно средство е било с поставена регистрационна табела, а в акта едновременно са изброени три самостоятелни нарушения на ЗДвП (по чл. 150а, ал. 1, по чл. 140, ал. 1 и по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП), поради което оспорващият твърди, че остава неясно кое нарушение е обусловило мярката. В съдебно заседание се сочи още, че мотоциклетът не е собственост на жалбоподателя, че към момента на разглеждане на делото липсва издадено наказателно постановление и че след изтичането на

повече от три месеца от проверката мярката се явява несъразмерна. Моли се за отмяна на оспорената заповед. Претенция за разноски не е заявена.
Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява в съдебно заседание. В депозирани по делото писмени бележки от 09.09.2026г., подадени чрез юрк. С. М., се оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в законоустановената писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон. Сочи, че фактическите констатации в съставения АУАН имат обвързваща доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която не е оборена в процеса, а приложената мярка има превантивен и преустановителен характер и се налага при условията на обвързана компетентност, без да се изследва вината на нарушителя. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и прави възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за производството, не изпраща представител и не изразява становище по основателността на оспорването.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 състав, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено следното от фактическа страна:
На 21.07.2026г. около 15:15 ч. в [населено място], по [улица](пред № 1000) с посока на движение от автомагистрала „С.“ към [улица], жалбоподателят Н. В. М. е управлявал мотоциклет марка Я. ИЗФ Р3, с регистрационен номер 06М352, собственост на В. Г..
При извършена проверка от контролните органи е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5800214 от 21.07.2026г. от младши автоконтрольор С. Г. С.. В акта е отразено, че водачът е бил сам и при проверката не е представил свидетелство за регистрация на моторното превозно средство (СРМПС), като е констатирано, че: 1) управлява МПС, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство; 2) управлява МПС, което е с прекратена регистрация поради изтекъл срок на валидност на дата 20.10.2025 г.; и 3) не носи СРМПС на управляваното превозно средство. Деянията са квалифицирани като нарушения съответно на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, чл. 140, ал. 1, пр. първо от ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Със съставянето на АУАН са иззети СУМПС №[ЕИК] и 1 бр. регистрационна табела с № 06М352. Актът е предявен и подписан от жалбоподателя на 21.07.2026г. без възражения, като му е връчен препис срещу разписка.
Въз основа на съставения АУАН, на същата дата – 21.07.2026г., от младши автоконтрольор С. Г. С. е издадена оспорената ЗППАМ № GPAM-2988754. В обстоятелствената част на заповедта е възпроизведено фактическото описание на констатираните при проверката обстоятелства съобразно съставения АУАН. В диспозитива на заповедта административният орган изрично е разпоредил налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“, и е постановил отнемане на СУМПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 21.07.2026г.
От приетата по делото Справка „АИС-КАТ-Регистрация“ за превозно средство с рег. № 06М352 се установява, че процесният мотоциклет е категория L3E, с двигател с работен обем 321 cmi, максимална мощност 31 kW, вид регистрация: транзитна, първоначално издадена на 18.07.2025г., със служебно прекратяване на регистрацията на 20.10.2025г. в 20:02 ч. поради изтекъл срок на валидност, и разрешение за временно движение (РВД) №[ЕИК] със статус „невалиден/прекратяване на регистрация на ПС“.

От Справка картон на водача за Н. В. М. се установява, че лицето притежава СУМПС №[ЕИК], валидно за категории В1, В и М, като не притежава категория А2 или А, изискуема за управление на мотоциклети с посочената мощност.
По отношение на компетентността на органа по делото са приети: Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи за определяне на основните структури на МВР, осъществяващи контрол по ЗДвП; Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 ЗМВР и чл. 172, ал. 1 ЗДвП са оправомощени държавните служители – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да налагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП; както и заповед за преназначаване на издателя на акта на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
Въз основа на така установените факти, Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 състав, формира следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на индивидуалния административен акт, чиято правна сфера е засегната, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП във връзка с чл. 145 и сл. от АПК. Жалбата е депозирана на 31.07.2026г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, считано от връчването на заповедта на 21.07.2026г. Внесена е и дължимата държавна такса в размер на 5,11 евро.
По основателността на жалбата:
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна служебна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.
Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. По делото безспорно се установи, че издателят заема длъжността младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР и попада в кръга на надлежно оправомощените длъжностни лица със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена въз основа на Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи. Следователно актът е валиден и не страда от пороци по чл. 146, т. 1 от АПК.
Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея са посочени органът издател, адресатът, мястото, датата и часът на извършване на проверката, управляваното превозно средство и констатираните фактически обстоятелства. Съгласно трайната съдебна практика мотивите на административния акт могат да се съдържат както в самия акт, така и в документите от образуваната административна преписка, към които актът изрично препраща (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС). В случая ЗППАМ изрично се позовава на съставения АУАН серия GA № 5800214 от 21.07.2026г., който е връчен на водача на същата дата и съдържа пълно описание на фактите. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че поради отразяването на три констатирани при проверката нарушения остава неясно основанието за налагане на мярката. В разпоредителната част на заповедта органът изрично, категорично и еднозначно е дефинирал приложената ПАМ – по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Посочването на останалите две нарушения в обстоятелствената част на заповедта представлява възпроизвеждане на цялостната фактическа обстановка от проверката и по никакъв начин не накърнява правото на защита на жалбоподателя, нито води до неяснота относно волята на административния орган.
Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Нарушението е констатирано с редовно съставен АУАН от компетентни органи по смисъла на чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща

доказателствена сила до доказване на противното. В настоящото производство фактическите констатации в акта не само не бяха оборени, но се потвърждават изцяло от приетите писмени доказателства.
Заповедта е издадена и в съответствие с материалния закон и неговата цел.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП (нова разпоредба – ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г.), за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.
Съгласно чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани. Съгласно чл. 175, ал. 3 от ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца и с глоба водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че на 21.07.2026г. жалбоподателят е управлявал процесното превозно средство по път, отворен за обществено ползване. От официалната справка от информационната система на МВР (АИС-КАТ) е видно, че регистрацията на управлявания мотоциклет е била транзитна и е прекратена служебно на 20.10.2025г. в 20:02 ч. поради изтичане на срока ѝ на валидност. Управлението на МПС с прекратена регистрация се приравнява от обективна страна на управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред по смисъла на чл. 140, ал. 1 във връзка с чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.
Възражението на жалбоподателя, че превозното средство е било с поставена табела с рег. № 06М352, не променя този извод. Физическото наличие на транзитна регистрационна табела не е равнозначно на валидно действаща регистрация по смисъла на закона. След като срокът на транзитната регистрация и на разрешението за временно движение е изтекъл и това обстоятелство е надлежно отразено в националния регистър още на 20.10.2025г., превозното средство няма валидна регистрация за участие в движението по пътищата.
Неоснователни са и доводите, че жалбоподателят не е собственик на мотоциклета и че не е знаел за прекратената му регистрация. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не съставляват административни наказания, а имат превантивен и преустановителен характер (чл. 22 от ЗАНН). Прилагането им цели пресичане на правонарушенията и осигуряване безопасността на движението по пътищата, поради което налагането на ПАМ не е обусловено от установяване на вина или субективно знание у водача, а настъпва при наличието на обективните материалноправни предпоставки, установени по надлежния процесуален ред. Всеки правоспособен водач, преди да предприеме управление на превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, е длъжен да се увери, че превозното средство отговаря на законовите изисквания за движение, включително че е надлежно регистрирано и че разполага със съответните валидни документи за него. Въпросите относно субективното отношение на дееца и формата на вината са предмет на изследване в административнонаказателното производство при реализиране на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, но са ирелевантни за преценката на законосъобразността на приложената превантивна мярка.
Обстоятелството, че към момента на приключване на устните състезания все още няма издадено наказателно постановление, също не опорочава заповедта. Самият законов текст на чл. 171, т. 1, б.

„з“, подб. „гг“ от ЗДвП изрично предвижда, че мярката се налага именно „до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца“. Законодателят е предвидил прилагането на мярката да предхожда окончателното ангажиране на административнонаказателната отговорност, като за органа съставянето на редовен АУАН за нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП поражда задължение да наложи мярката в условията на обвързана компетентност, без право на свободна преценка.
Не е налице и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Срокът на мярката е определен от законодателя като максимален преклузивен срок до шест месеца или до по-ранния момент на решаване на въпроса за отговорността. По делото не се твърди и не се доказва противоправното състояние да е било отстранено след проверката (чрез нова регистрация на МПС), поради което мярката запазва изцяло своето превантивно и преустановително действие за защита на обществения интерес и сигурността на движението.
По изложените съображения оспорената заповед се явява изцяло законосъобразна, а подадената срещу нея жалба – неоснователна, и следва да бъде отхвърлена.
С оглед изхода на спора и отхвърлянето на жалбата, разноски в полза на жалбоподателя не се дължат. На основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да бъде уважено в размер на 102, 26 евро, платими от жалбоподателя в полза на Столична дирекция на вътрешните работи.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. М., ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2988754 от 21.07.2026г., издадена от С. Г. С. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП спрямо Н. В. М. е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.
ОСЪЖДА Н. В. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 102, 26 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ от Закона за движението по пътищата.